

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 3272/17.10.2025

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Наказателно отделение, 29 състав, в закрито заседание на седемнайсети октомври през две хиляди и двайсет и пета година в състав:

СЪДИЯ : МИРОСЛАВА ТОДОРОВА

като разгледа н.ч.д. № 4330 по описа за 2025 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 411б, ал. 2 и сл. НПК. Разпределено на настоящия съдебен състав след отвод на друг съдия при СГС.

Образувано е по жалба на Гражданско движение „БОЕЦ – България обединена с една цел“ (ГД „БОЕЦ“) срещу постановление от 17.06.2025 г. на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор за отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 6/2025г. на ВКП.

В жалбата се излагат доводи, че атакуваното постановление е незаконосъобразно, необосновано и непълно и се прави искане да бъде отменено с даване на указания за провеждане на ново, пълно, всеобхватно и обективно разследване. Изтъква се, че постановлението е постановено в нарушение на изискването за обективно, всестранно и пълно разследване съгласно чл. 13 и чл. 14 НПК на всички обстоятелства по делото. Посочва се, че липсва конкретно обсъждане на изследваните доказателствени източници. Твърди се, че в постановлението е отбелязано, че са „изискани допълнителни справки и актове (постановления), съдържащи данни за движението на конкретни преписки и досъдебни производства“ от прокуратурата, без обаче да бъдат посочени номера, дати, предмет, съдържание и издатели (автори) на тези справки и актове, което възпрепятства възможността да бъде проверено дали изисканите документи са релевантни и дали правилно са оценени от прокурора. На следващо място се излагат съображения, че в постановлението не се посочва дали са изисквани данни от всички компетентни институции и лица, които биха могли да разполагат с информация относно дейността на НКЖИ, както и за взаимовръзките между Сарафов, Пеевски, Петьо Еврото и други засегнати лица. Поддържа се, че подателят на сигнала е предоставил множество документи (на хартиен и електронен носител), за които твърди, че са от „личния архив“ на Петьо Петров („Петьо Еврото“), които разкриват схеми за корупция, рекет, пране на пари, длъжностни престъпления и др. Излагат се възражения срещу подхода на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор, който е посочил в постановлението, че „по-голямата част от тяхното

съдържание е неотнормимо към предмета на проверката”, като се поддържа, че изводът е необоснован и произволен, защото не почива на анализ на всеки от документите, нито изяснява кои от тези документи вече са били предмет на обсъждането в постановленията на прокурор при СГП по пр. пр. № 10203/14 г. и пр. пр. № 10204/14 г. Изтъква се, че от обжалваното постановление не става ясно дали прокурорът за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор, е изисквал информация от д.п. № 24/24 г. по описа на МВР-ГДБОП. пр. пр. №2/2023г. по описа на ВП и доказателства, за да провери взаимовръзката между Сарафов и Петьо Петров – Пеппи Еврото, както и между тях и Делян Пеевски, включително опосредено чрез други лица. Отбелязва се, че в предоставените от сигналподателя документи се съдържат твърдения, че Борислав Сарафов е важна част от престъпния модел „Осемте джуджета“ и че поне част от документите от архива са били предоставени на Петьо Петров - Пеппи Еврото от Борислав Сарафов с престъпни намерения и цели – рекет над бизнесмени, прикриване на извършени престъпления срещу заплащане и т.н. Поддържа се, че прокурорът е следвало да провери тези твърдения, като изиска всички материали от досъдебните производства, свързани с „Осемте джуджета“ и Петьо Петров, да ги анализира и да установи дали има връзка между тях и дейността на Борислав Сарафов и Делян Пеевски. Изтъква се, че дори тези документи на пръв поглед да нямат пряка връзка с конкретни престъпления в НКЖИ, разкриването на взаимовръзки чрез тях, включително неформални зависимости и контакти, може да даде ключова насока на разследването. Във връзка с това подчертават, че прокурорът не е поискал оригиналите на документите от архива, а тяхното изследване чрез дактилоскопна и графологична експертиза на ръкописните текстове може да установи относими факти. Изтъква се, че архивът съдържа и документи, които изобщо не са били споменати в атакуваното постановление, засягащи фалита на КТБ и други прокурорски постановления, които се отнасят до този фалит, свързани с Борислав Сарафов. Обосновава се, че е следвало да бъде проверено каква е ролята на и.ф. главния прокурор за фалита на банката и за прикриването на участието на Делян Пеевски за това. На следващо място се излагат оплаквания срещу липсата на пълнота относно събраните сведения и се твърди пренебрегване на ключови разпити. Отбелязва се, че не е разпитан сигналподателят Георги Георгиев, а в постановлението се цитират „снети сведения“ от него. Същевременно не били разпитани и други лица, които биха могли да имат информация по случая – длъжностни лица от НКЖИ, участници в обществените поръчки, споменатите в сигнала или в предоставените документи. На следващо място са формулирани възражения срещу третирането на неформалните зависимости и връзки между изброени лица, което е квалифицирано като „безразлично отношение“. Навежда се, че прокурорът приема, че няма данни за извършени престъпления от и. ф. главния прокурор само защото са били извършени разследвания от прокурори, различни от него,

без да бъде проверено дали им е упражнен натиск или е оказана друга форма на влияние. Поддържа се, че без разпит на прокурорите, както и на Борислав Сарафов, Делян Пеевски и на директора на НКЖИ, и анализ на показанията им няма как да се изясни поставеният въпрос. Изтъква се, че без пълноценно изследване на значението на връзките между Сарафов, Пеевски, Петьо Петров и йерархичните зависимости, както и на произтичащите от тях неформални влияния, разследването не може да бъде приключено. Излагат се доводи, че разследването не може да се приеме за пълно без разпит на Иван Гешев, Сотир Цацаров, Илия Златанов, Кристиан Христов, Ахмед Доган, Цветан Василев, комисар Борислав Александров, Любена Петрова. Отбелязва се, че в постановлението изобщо не е коментирана публично известната информация, че европейският прокурор Теодора Георгиева е имала връзка с Петьо Петров (наричан Еврото), както и публичното ѝ изявление, че е била заплашвана от Делян Пеевски относно натиск за обществени поръчки. На следващо място се излагат доводи за необективност в преценката на доказателствата и омаловажаване на неформалните зависимости и данни за други престъпления. Подчертава се, че ако някои обстоятелства са били предмет на предишна прокурорска проверка, това не освобождава прокурорът, компетентен да разследва главния прокурор, от задължението да провери твърденията и фактите с оглед връзката им с изложеното в сигнала за имотното състояние на Сарафов и за заплати, получавани от негови близки от частни фирми, свързани с ГЕРБ, ДПС и депутата Делян Пеевски, като се изтъква, че прокурорът не може да се ограничи само до тези данни, а е необходимо да провери всички, които произтичат от тяхното изследване във взаимовръзка. Изтъква се, че сигналът на ГД „БОЕЦ“ поставя началото на разследването, но прокурорът е бил задължен не да се ограничи само до изложените в него данни, а да провери всички други данни и доказателства за престъпления, извършени от и. ф. главен прокурор Сарафов в полза на Делян Пеевски, както и други извършени престъпления от него. В конкретния случай подходът в обжалваното постановление показвал, че прокурорът изисквал от сигналоподателя да свърши неговата работа. Излагат се възражения срещу изключването от обхвата на проверката на зависимостите, които следват от фактите, свързани с „Елидикс“ ООД и „Юнион Ивкони“ ООД, както и твърденията за пране на пари чрез тези фирми. Отбелязва се, че наличието на предишно прокурорско произнасяне по конкретен казус, свързан с тези фирми, не освобождава прокурора от задължението да провери отново твърденията за неформални зависимости, особено когато те се свързват с други, по-широки схеми на корупция и злоупотреба с власт и нови данни. Посочва се, че не е даден отговор на обосноващото съмнение, изразено в сигнала, че Борислав Сарафов представлява важна част от престъпния модел „Осемте джуджета“ и че поне част от документите от архива са били предоставени на Петьо Петров – Еврото от Борислав Сарафов с престъпни намерения и цели – рекет над бизнесмени, прикриване на извършени престъпления срещу

заплашване и т.н. По отношение на съдържанието на атакуваното постановление се навежда, че предвид естеството и сложността на твърденията за корупция, злоупотреба с власт и обвързаности с Делян Пеевски, е следвало да бъде извършена многоаспектна, внимателна, задълбочена и конкретна проверка от прокурора, която изисква щателен анализ на огромен обем доказателства, проследяване на служебни и други зависимости, събиране на огромно количество информация, която значително надхвърля посочената от сигналоподателя. Тези особености се приема, че не могат да бъдат обхванати от 5-те страници на постановлението, които според жалбоподателя включва общи формулировки, които не навлизат в същината на проблема. Освен това се изтъква, че в сигнала изрично е заявено, че в архива на Петьо Петров – Еврото се съдържа и информация за извършени престъпления и от други магистрати, служители на МВР и длъжностни лица, което налага, при установяване на подобни данни, незабавно да бъдат отделени материали и да се сезират компетентните разследващи органи. От постановлението не ставало ясно дали прокурорът е извършил дължимата проверка в тази насока. В заключение са прави искане съдът да отмени постановлението за отказ да се образува досъдебно производство и да се дадат указания за провеждане на обективно, всестранно и пълно разследване, като се излагат процесуалните действия, които според жалбоподателя следва да бъдат извършени.

След запознаване с материалите по делото и изложените съображения от жалбоподателя, съдът установи следното:

Жалбата е допустима. Подадена в законоустановения 7-дневен срок от лице с право да инициира съдебния контрол върху отказ да се образува досъдебно производство за извършено престъпление от и.ф. главен прокурор, тъй като то е подало сигнала (съобщението по чл. 209 НПК) с твърдения за извършено престъпление.

Относителните към настоящата форма на съдебен контрол факти по движението на прокурорската преписка, която обхваща извършена предпроцесуална проверка по чл. 145, ал. 1, т. 2 ЗСВ, са следните.

Обжалваното постановление от 17.06.2025 г. на прокурора, изпълняващ функциите на прокурор за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор или от заместник на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура, е постановено по прокурорска преписка № 6/2025 г. по описа на ВКП със законен повод за образуване – сигнал от председателя на УС на ГД „БОЕЦ“ Георги Борисов Георгиев.

В титулната част на сигнала, депозиран на 28.02.2025 г., след конкретизиране на правосубектността на подателя, декларативно е обобщено, че той се подава „относно данни за престъпления от общ характер – корупция, злоупотреба с власт, престъпления срещу правосъдието и други престъпления от общ характер, извършени от Борислав Сарафов – и.ф. главен прокурор. След това е посочено, че ГД „БОЕЦ“ разполага с документи, в които има достатъчно

информация, че са от архив на Петьо Петров, известен като Петьо Еврото, и те съдържат достатъчно данни, че и.ф. главният прокурор Борислав Сарафов е „прикривал (разтварял чадър) над корупционни и други престъпления на депутата Делян Пеевски в НКЖИ, като е осуетявал наказателното преследване срещу него. Заявено е, че в архива се съдържат и множество документи, свързани с фалита на КТБ, в които също фигурирало името на Сарафов. След това се посочва, че в документите се съдържат и „множество прокурорски постановления – подписани и неподписани, както и докладни и справки от МВР и други служби, включително и данни от СРС – стотици страници ВДС“. Изтъква се, че е „публично известна“ връзката – професионална и лична – между Петьо Петров, бивш шеф на НСС и съдържател на ресторанта „Осемте джуджета“, с Борислав Сарафов и посещенията му в този ресторант и срещите помежду им. Отбелязано е, че ГД „БОЕЦ“ изразява обосновани съмнения, че Борислав Сарафов представлява важна част от „престъпния модел „Осемте джуджета“ и че поне част от документите от архива били предоставени на Петьо Петров от Сарафов с „престъпни намерения и цели – рекет над бизнесмени, прикриване на извършени престъпления срещу заплашване и др.“ На следващо място се твърди, че в архива се съдържа и множество информация за извършени престъпления от други магистрати, служители на МВР и други длъжностни лица, затова в процеса на разследване при установяване на подобни данни материалите трябвало да бъдат отделени и да се сезират компетентните разследващи органи.

В заключителната част на сигнала се обобщава, че подателят му настоява да се образува наказателно производство, в рамките на което да бъде извършено обективно, всестранно и пълно разследване на представените документи от архива на Петьо Петров и да бъдат събрани всички доказателства за престъпната дейност на и.ф. главния прокурор Сарафов. Заявена е готовност да се предостави допълнителна информация, като се настоява и за призоваване на Георги Георгиев за снемане на свидетелски показания от него. Към сигнала са приложени: CD-R, обозначен като „Евролийкс“, който се твърди, че съдържа 413 файла на сканирани документи, като всеки документ е удостоверен от повереника на сигналоподателя за съответствието му с хартиения носител, който се съхранявал в сдружението; хартиена разпечатка – 7 стр. с наименованието на всички файлове; хартиено копие на документ от архива, в който се твърди, че се съдържат данни, че Борислав Сарафов е прикривал корупционни и други престъпления на депутата Делян Пеевски.

Така описаното хартиено копие, към което препраща процесното съобщение по чл. 209 НПК, представлява копие на документ, озаглавен сигнал от сдружение „Коалиция за устойчиво развитие“, представявано от Дончо Иванов, с печат на регистратура на СГП от 27.06.2014 г. В сигнала се твърди, че сдружението е извършило мониторинг в НКЖИ и е установило данни за функциониране на „мащабна схема за източване на публични средства в особено

големи размери при усвояването на средства за националния бюджет за поддържане и развитие на железопътната инфраструктура. В периода 2010 – 2012 г. НКЖИ е провела 20 аварийни поръчки (чл. 90 ЗОП – договаряне без обявление) на обща стойност над 120 млн. лв. без ДДС... Само през 2012 г. са възложени 13 аварийни поръчки на обща стойност 77,6 млн. лв. без ДДС.“ След това са изложени твърдения за това, че тръжните документи и технически спецификации на всички поръчки са еднотипни и почти идентични, макар да се отнасят за различни обекти. Посочва се, че всички поръчки са били възложени като аварийни, но не попадат в тази категория и се излагат конкретни съображения в подкрепа на това становище, които могат да бъдат проверени. На следващо място се излагат съображения, че цените за изпълнение на предвидените работи надвишавали над 2 пъти пазарните цени, като строителните работи били извършвани без реално приети проекти. За изпълнението били канени едни и същи компании без реална обосновка защо точно към тях са отправени покани за изпълнение на аварийни поръчки. Фирмите, които били избрани за изпълнители, били ограничен кръг – близки до генералния директор или до „Водострой“ АД. В схемата било включено и ДП ТСВ, като след сключване на аварийни договори предприятието отново превъзлагало работата на същите компании. По-нататък се извършва съпоставка по години на разходваните публични средства по видове аварийни дейности и локации, цитират се данни за новопостроени или в процес на строителство жп линии, възложени с открити процедури. Излагат се твърдения за чадър за рискови финансираня чрез Рамково споразумение, като се излагат доводите, въз основа на които подателят на сигнала е стигнал до тази оценка. Изтъква се, че използването на рамкови споразумения е удачно само при периодично повтарящи се доставки или периодично повтарящи се дейности по поддръжка на елементи на ж.п. инфраструктура. Посочва се, че след сключването на цитираното рамково споразумение всички поръчки за строителство, включително и изпълнението на инвестиционни и аварийни проекти за 4 г. се използват от посочения кръг фирми, което ограничавало конкуренцията и лишавало НКЖИ от възможността да получава по-изгодни оферти за изпълнение на строителни работи чрез провеждане на открити процедури по ЗОП. След това се излагат доводи за експертната оценка на проектните решения за укрепване на железопътните участъци като излишни, технически и икономически необосновани, като се извеждат сравнения на цените на някои от възложените обекти и пазарните. На следващо място се излагат доводи за закупуване на около 6700 тона железопътни релси през софийската стокова борса в нарушение на разпоредбите на ЗОП, довело до значително ощетяване на НКЖИ. На последно място се излагат твърдения за коментари в НКЖИ, че координатор и вдъхновител на схемата и скрит собственик на фирмите-изпълнители бил депутатът от ДПС Делян Пеевски, който си служил с името на Ахмед Доган и на собственика на КТБ Цветан Василев. Действията на Пеевски

били прикривани от заместник-главния прокурор Борислав Сарафов и директора на Столичната следствена служба Петьо Велков Петров, назначен на поста с протекциите на Делян Пеевски. Отбелязва се, че според медиите, които не са конкретизирани, комисарят Борислав Александров от МВР, оглавяващ отдел „Престъпления с висока степен на обществена опасност“ прикривал незаконната дейност на депутата Пеевски.

С разпореждане на зам.-председателя на ВКС и ръководител на наказателната му колегия от 28.02.2025 г. сигналът от ГД „Боец“ за наличие на данни за извършени от и.ф. главен прокурор Борислав Сарафов престъпления от общ характер „корупция, злоупотреба с власт, престъпление срещу правосъдието и други престъпления от общ характер“ е изпратен по компетентност за разглеждане на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор или от заместник на главния прокурор.

В разпореждането е посочено, че в сигнала се съдържат твърдения, че е налице достатъчно информация, изводима от документи от личния архив на Петьо Петров, че и.ф. главния прокурор е прикривал („разтварял чадър над“) корупционни и други престъпления на депутата Делян Пеевски в НКЖИ, като е осуетявал наказателно преследване срещу него. Зам-председателят е посочил, че съдържанието на сигнала може да се прецени като законен повод, като е уточнено, че уредената в чл. 411а, ал. 1 и ал. 2 НПК компетентност не може да замести тази, с която разполага прокурорът при образуване на досъдебното производство относно обстоятелството налице ли са достатъчно данни за извършено престъпление. Посочено е, че доколкото в сигнала се твърди конкретно поведение на и.ф. главния прокурор, изразяващо се в прикриване на корупционни и други престъпления на депутата Пеевски в НКЖИ, следва да се приеме, че посочените данни не са явно необосновани.

С постановление от 10.03.2025 г. прокурорът за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор или от заместник на главния прокурор при ВКП (по-нататък наричан за краткост прокурор по чл. 411, ал. 4 НПК) приема, че съдържащите се в преписката данни не съставляват достатъчно данни по смисъла на НПК за образуване на наказателно производство, което налага да бъде извършена проверка по реда на чл.145, ал.1, т. 2 и т. 3 ЗСВ. Възлага на служителите на ГДБОП-МВР, определени със заповед на министъра на вътрешните работи, да извършат проверка, като: 1. разпечатат на хартия всички файлове, съдържащи се на приложения СД; 2. опишат подробно – номер на файл и съдържание, с изрично отбелязване и отделяне на всички документи, съдържащи името на Борислав Сарафов, негови резолюции, актове, които е постановил, ако има такива; 3. снемат сведения от подателя на сигнала относно това какъв е произходът на документите, лицето, от което са получени, твърдяните престъпления, възможни свидетели; 4. дадена е възможност на разследващите, при необходимост, да бъдат извършени и други действия, които да доведат до събиране на данни, относими към проверката.

В материалите по прокурорската преписка № 6/2025 г. са приложени два протокола за призоваването на Георги Борисов Георгиев по телефона (констативни протокол от 28.04.2025 г. и от 8.05.2025 г.) за разпит в ГДБОП. Приложено е писмено сведение (т. 1, л. 90), което фактически обективира разпит със записани въпроси на извършващия проверката и отговорите на Георги Георгиев.

Зададен е въпрос от кого е получен архивът, а Георгиев отговоря, че с него се е свързало лице на 19.12.2024, което му дало документите, представляващи архив на Петьо Петров. Екип на сдружението сканирало документите, като междувременно Георгиев разбрал от ГДБОП, че неговият контакт е засечен. Предприел съответните действия за осигуряване на безопасността, живота и здравето на източника и след като разбрал, че е в чужбина, огласил публично на страницата на сдружението, че разполага с този архив. Оттук насетне в разпита, оформен като писмено сведение, Георгиев заявява, че прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК следва да направи анализ на предоставената информация и да установи дали има данни за редица престъпления. Отбелязва, че ГД „БОЕЦ“ са оповестили информация, че синът и бившата съпруга на Сарафов са получавали от две фирми, свързани с Бойко Борисов и Делян Пеевски, за 3 години общо над 1 млн. лв. под формата на заплати. На следващо място излага твърдения, че синът на Борислав Сарафов през последните години е придобил имоти на висока стойност и е развивал строителна дейност чрез търговско дружество, изтеглило кредит през 2022 г. за над 4 млн. лв., като обезпечението е ипотека на имота, върху който ще се строи, с оценка по-малка от 1 млн. лв. Посочва доходите на същия син, който има трудово правоотношение за пълен работен ден и с двете фирми със значително възнаграждение, което Георгиев квалифицира като незаконосъобразно, но и обективно невъзможно. Изказва съмнението, че издадените служебни бележки за доходи са с невярно съдържание, за да бъдат оправдани необясними доходи и да бъде получен кредит за над 4 млн. лв. Всичко това според разпитания не може да се случи без знанието на Сарафов. Предлага да се извърши проверка, като се изследва дали и кога са платени дължимите данъци и осигуровки за споменатите заплати, дали реално те са били преведени по личните им сметки. Излага и твърдения за имущественото състояние на едно от търговските дружества, което е получило държавна помощ в същия период от време, има значителни задължения, а в същото време плаща големи суми на близките на и. ф. главния прокурор. Твърди се, че в този период са били осуети наказателни преследвания срещу същата фирма, което приема, че не може да стане без намесата на Сарафов. Затова настоява прокурорът да провери дали трудовите договори са били действителни или фиктивни, дали синът и бившата съпруга действително са полагали труд или чрез тях и. ф. главен прокурор е получил подкуп. На следващ въпрос за предоставяне на информация за лица, които са запознати с извършвани престъпления от Б. Сарафов, отговорът е, че в предоставените

документи се съдържат данни за такива, включително авторите на постановленията от архива. Посочва, че прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК следва да провери всички съдържащи се в архива на Петьо Петров прокурорски постановления и да провери как са стигнали до него, като изказва предположение, че една част са били предоставени от самите прокурори, но друга част са били предоставени от Б. Сарафов, когато е посещавал ресторанта „Осемте джуджета“. На въпроса за това дали разполага с конкретни данни за „разтваряне на чадър“ над корупционни и други престъпления на депутата Делян Пеевски разпитаният препраща към сигнала от сдружение „Коалиция за устойчиво развитие“, представлявано от Дончо Иванов, с печат на регистратура на СГП от 27.06.2014 г.

С цитираното постановление, предмет на разглеждане в настоящото производство, прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК установява липса на процесуалните предпоставки на чл. 207, ал. 1 НПК за образуване на досъдебно производство, защото подаденият от ГД „Боец“ сигнал по чл. 208, т. 1 НПК съдържал единствено оценъчни твърдения, за които не било възможно да бъдат събрани достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер от лицата по глава XXXIа НПК, поради което отказва да образува на досъдебно производство и прекратява преписка с № 6/2025 г. по описа на ВКП.

В началото на постановлението е отразено, че сигналът се отнася до това, че и.ф. главен прокурор Борислав Сарафов е осуетявал разследвания по досъдебни производства за престъпления, извършени в Националната компания „Железопътна инфраструктура“ (НКЖИ) чрез участието на депутата Делян Славчев Пеевски. Посочва се, че подателят на сигнала представя документи, на хартиен и електронен носител, за повечето от които (предимно прокурорски постановления – подписани и неподписани) твърди, че са от „личния архив“ на бившия следовател Петьо Петров; че те разкриват връзката между Пеевски, Сарафов и Петров и действащата помежду им схема за „корупция, злоупотреба с власт и престъпления срещу правосъдието“.

Постановлението има следната структура и съдържание:

1. Синтезирано е представено съдържанието на сигнала.
2. Заявено е, че в хода на проведената от МВР – ГДБОП проверка са били снети сведения от подателя на съобщението Георги Георгиев, направени са писмени извлечения на предоставената в електронен вид информация и са изискани от прокуратурата допълнителни справки и постановления, съдържащи данни за движението на конкретни преписки и досъдебни производства. Не са изброени преписките, нито е посочено каква е била необходимостта да бъдат избрани тъкмо те.

В искането по чл. 145, ал. 2 НПК, отправено до зам.-главен прокурор, от прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК, от 7.05.2025 г., когато се обосновава нуждата да се удължи срокът за извършване на проверка, се уточнява, че към сигнала е приложен оптичен носител (СД), който съдържа 413 файла. В

постановлението обаче не се съдържа описанието им – нито детайлно, нито чрез някаква тяхна класификация по групи.

3. След това прокурорът е изразил разбирането си, че преди всичко е необходимо да бъде прецизиран предметът на проверката, като е уточнил, че това се налага, защото законен повод за нейното започване се явява само онази част от сигнала на ГД „Боец“, в която се твърди, че Борислав Сарафов, със съдействието Петьо Петров, е покровителствал депутата Делян Пеевски срещу наказателно преследване по повод извършени престъпления при възлагането и изпълнението на обществени поръчки в НКЖИ, както и че разследвания, водени за злоупотреби в това държавно предприятие, са били осуетявани под натиска на самия Сарафов. Прокурорът е отбелязал, че това уточнение е нужно, защото друга част от сигнала отново повдига въпроса за посещенията на и.ф. главен прокурор в столичния ресторант „Осемте джуджета“ и контактите му там с бившия следовател Петьо Петров, а този въпрос е бил предмет на разглеждане по прекратеното наказателно производство по д. п. № 24/24 г. по описа на МВР-ГДБОП, пр. пр. № 2/2023г. по описа на ВП и не подлежи на повторно разглеждане в този му аспект съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК. В тази връзка се отбелязва, че допълнително снетите от заявителя Георгиев сведения съдържат негови лични заключения, становища и тези за имущественото състояние на Сарафов и членове на семейството му, за нерегламентирани доходи от дружествата „Елидис“ ООД и „Юнион Ивкони“ ООД и за извършено чрез тези фирми пране на пари (чл. 253 НК), по който казус прокурорът по чл. 411а, ал.4 НПК също вече се е произнасял с постановление за отказ да се образува наказателно производство по пр. пр. № 1/23 г. по описа на ВКП.

4. След това прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК отбелязва, че „твърденията за извършено от Борислав Сарафов спрямо депутата Делян Пеевски покровителстване чрез осуетяване на разследвания за престъпления в НКЖИ не се потвърждават в хода на проверката“, след което отбелязва, че сигналът съдържа изцяло „абстрактни тези“, които „не съдържат конкретни фактически твърдения, обективно проверими чрез способите по чл. 145, ал.1, т.1-3 ЗСВ или чл. 212-242 НПК, а само голословни изявления, които „по същество“ нямат никаква информационна стойност: че „...и.ф. главен прокурор Борислав Сарафов е прикривал („разтварял чадър“) над корупционни и други престъпления над депутата Делян Славчев Пеевски в НКЖИ“, като е осуетявал наказателното преследване и разследвания срещу него...“.

Констатирано е, че в сигнала се твърди, че представената като приложение в електронен и писмен вид документация е от личния архив на издирвания Петьо Велков Петров, както и че анализът на документите разкрива схемата за корупция, рекет и пране на пари, извършвани с участие на Сарафов. Прокурорът посочва, че дори това твърдение не се потвърждава с „основателно предположение“ по смисъла на чл. 211 НПК, защото въпреки писмено изразената от заявителя Георгиев готовност „да предоставим допълнителна

информация“, съдействие в тази насока по никакъв начин не е било оказано – не са съобщени никакви конкретни факти, обосноваващи връзката между анализиранияте документи и личността на Петьо Петров, като е отбелязано, че е налице тенденциозен опит на Георгиев да избегне отговорите на конкретни въпроси, например – кое лице, кога и как му е предоставило въпросните документи.

5. Следва отбелязване на подадения през юни 2014 г. в Софийската градска прокуратура сигнал от председателя на УС на Сдружение „Коалиция за устойчиво развитие“ Дончо Иванов, върху чиято основа се изгражда тезата, че лично Борислав Сарафов е осуетявал разследванията на обществените поръчки в НКЖИ. Отбелязано е, че този сигнал се отнася за възлагането на такива поръчки на фирми, зад които стои тогавашният депутат от ДПС Делян Пеевски.

Изтъкнато е, че по този сигнал е извършена проверка (преписка № 19674/14 г.), която е решена с постановление на прокурор Боряна Бецова от 19.02.2015 г. за отказ да се образува досъдебно производство, което опровергавало твърдението, че по нея се е произнасял прокурор Емил Петров, брат на Петьо Велков Петров. Прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК отбелязва, че по друга преписка на СГП № 10203/14 г., към която частично били присъединени материали от пр.пр. № 10204/14 г., е постановен отказ от образуване на наказателно производство отново от прокурор Боряна Бецова, но не във връзка с дейността на НКЖИ, а по повод твърдения за несъответствие в имотното състояние на депутата Делян Пеевски. Изтъкнато е, че отказът е постановен след възложена данъчна ревизия на Пеевски и търговски дружества.

Цитират се и други проверки и досъдебни производства, засягащи дейността на НКЖИ, като изброяването показва, че прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е приел, че изчерпателно е установил техния брой и предмет:

- досъдебно производство № 226/15 г. на СГП- СО, пр. пр. № 3215/13 г.), водено за престъпления по чл. 282 НК в периода 2009 г. - 2010 г. в Министерството на транспорта и НКЖИ – прекратено с постановление на прокурор Даниела Димитрова от 3.05.2016 г.;

- с постановление на прокурор Р. Чернева от СГП от 1.01.23 г. (пр. пр. № 20143/21 г.). е отказано образуване на наказателно производство по медийна информация от сайта „actualno.com“ за проведени обществени поръчки на стойност над 30 млн. лв. в НКЖИ. Изтъква се, че отказът е постановен след проведена финансова инспекция от АДФИ и е потвърден с постановление на САП от 23.02.23 г. по пр. пр. № 227/23 г.;

- с постановление на прокурор Ант. Софрониева от 14.11.24 г. (пр. пр. № 19202/23 г. на СГП) е отказано започване на разследване по изпратени от Европейската прокуратура материали за възлагани от НКЖИ обществени поръчки на няколко конкретни дружества.

- досъдебно производство, приключило с внесен през 2017 г. обвинителен акт от СГП, по който е образувано н.о.х.д. № 2362/17 г. на СГС,

приключило с присъда № 70/18.03.19 г., с която са били признати за виновни три лица за злоупотреби с имущество на НКЖИ – бившият генерален директор на компанията Антон Гинев – по чл. 219 НК, бившият депутат от ДПС Илия Илиев – по чл. 202 НК и директорът на ж.п. секция Русе Огнян Георгиев – по чл. 202 НК. Присъдата по отношение на подсъдимите Илиев и Георгиев влиза в сила след произнасяне на ВКС, спрямо Гинев – производството е прекратено поради настъпила в касационното производство абсолютна давност за наказателно преследване.

6. На следващо място прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК посочва в мотивите на обжалваното постановление, че по разглежданата от него преписка, включително от документите, предоставени от подателя на сигнала, за които се твърди, че са от архива на Петьо Петров, не е установен нито един документ, писмено или устно изявление, че Борислав Сарафов – като заместник на главния прокурор в периода след 2013 г. и като и.ф. главен прокурор след м. юни 2023 г., е имал някакво извънслужебно отношение спрямо развитието на цитираните проверки и наказателни производства, както и да е упражнявал натиск над прокурорите, постановили финализиращите ги актове.

7. Отбелязано е, че по-голяма част от споменатия архив е неотнормирана към предмета на настоящата проверка.

8. В заключение се обобщава, че твърденията за осигурявана от Борислав Сарафов защита срещу наказателно преследване на депутата Дилиан Пеевски по повод възлагани от НКЖИ обществени поръчки на конкретни търговски дружества (неспоменати в постановлението) са „голословни, абстрактни и неподкрепени с конкретни факти“.

Изведено е принципното разбиране на прокурора, че в съдържанието на понятието „правова държава“ (чл. 4 КРБ) имплицитно се съдържа презумпцията, че държавните органи упражняват законосъобразно своите правомощия до установяване на противното и доколкото прокурорите са част от системата на държавните органи, за тях няма основание „по дефиниция“ да бъде извеждано предположението, че са решили конкретни преписки или досъдебни производства не по вътрешно убеждение съгласно чл. 14 НПК и чл. 3 ЗСВ, а под натиск, обещание за кариерно израстване, корупционни предложения и т.н.

Отбелязано е, че това е валидно и за конкретно цитираните преписки и дела на СГП, защото в хода на настоящата проверка не били установени никакви данни, че прекратяването им е станало след натиск на Борислав Сарафов; че то е резултат не от приложението на закона, а от външно нерегламентирано въздействие.

Изтъкнато е като по подразбиране, че прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК няма правомощието да проверява законосъобразността и обосноваването на цитираните постановления. Същевременно е посочено, че е невярна генерализираната от подателя на сигнала теза, че по принцип прокуратурата е осигурявала „чадър“ над разследванията за злоупотреби в НКЖИ. Като

фактически аргумент в подкрепа на този извод се сочи внесеният от СГП обвинителен акт, по който се е стигнало до осъждане на три длъжностни лица, като производството спрямо бивш генерален директор на НКЖИ Антон Гинев е било прекратено след постановяване на осъдителната присъда едва в касационното производство поради изтекла абсолютна давност, което не се е дължало на бездействието на участващите прокурори.

Въз основа на изложените факти за съдържанието на сигнала (съобщението по чл. 209 НПК), на обжалваното постановление и движението на преписката съдът намира следното по правните въпроси, предмет на настоящата форма на съдебен контрол.

На първо място съдът служебно разгледа въпроса за наличие на основания за отвод по отношение на собствения си персонален състав преди да премине към решаване на въпросите по чл. 411б, ал. 2 НПК за законосъобразността и обосноваването на постановлението. Необходимостта произтича от обстоятелството, че в материалите, приложени към сигнала, за които се твърди, че представляват архив на Петьо Петров, с публично разпространето прозвище Пепи Еврото, се съдържат документи от дисциплинарни производства, водени срещу настоящия съдия, които в обжалваното постановление прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е включил в групата на неотнositимите материали към дейността на НКЖИ, които не съдействат за изясняване на проверяваните в процесната проверка факти.

Съдът намери, че не са налице основание за отвода му по чл. 29, ал. 1 и 2 НПК, като първият аргумент за това се извежда от дефинирания предмет на произнасяне на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК. Действително самото определяне на този предмет подлежи на проверка за обосноваване и законосъобразност от съда, но това не влияе на правното положение, че материали, които засягат по какъвто и да е начин персоналният състав на настоящия съд, не са били обсъждани, т.е. изводи във връзка с тях не са били формирани, за да се изисква да бъдат проверявани от съда. Съдебният контрол проверява начина на формиране на вътрешното убеждение на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК, но не го замества. Както и при вътрешностанционния съдебен контрол на съдебните актове, така и при съдебния контрол в досъдебното производство, задължителните указания относно прилагането на закона – процесуалния и материалноправния, изключват възможността да се дават указания за определен конкретен резултат при решаване на делото. Не съществува спор нито в правната доктрина, нито в съдебната практика, че резултатите от новото разглеждане на делото, в случай че съдът отмени прокурорския акт, не са предрешени, а самото производство не е сведено само

до формално възпроизвеждане на становището и вътрешното убеждение на контролната инстанция. В този смисъл отмяната на постановлението за отказ от образуване на наказателното производство е допустима само когато е възможно да се извърши каквото и да е процесуално действие, което да доведе до вероятност от друг правен резултат. Затова съдът не може да дава обвързващи указания относно това каква оценка прокурорът може да прави по доказателствата, съответно резултатът от съдебния контрол не предопределя резултата от оценката на доказателствения материал, както и изводите по същество и съдържанието на прокурорския акт. Прокурорът, на когото евентуално е върнато делото за продължаване на разследването, е овластен да разреши тези въпроси суверенно, т.е. самостоятелно по свое вътрешно убеждение, като, разбира се, това не представлява субективно усмотрение, а се основава съгласно чл. 14 НПК на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и закона.

Следователно – обхватът на компетентността на съда се налага да бъде припомнена за внасяне на допълнителна яснота, че след като прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е заявил, че материалите от дисциплинарните производства на съдия са неотнормими към въпросите, свързани с това има ли достатъчно данни и. ф. главният прокурор да е извършил престъпления, съдът няма право да преодолее тази оценка, като наложи своята. След като това е така, очевидно материалите от дисциплинарните производства не са част от предмета на разглеждане, по отношение на който се проверява безпристрастността на съдията.

Същевременно следва да се вземе предвид и следното. В сигнала се съдържат декларативни твърдения за широко корупционно въздействие върху съдебната власт, като се навеждат в подкрепа на тези доводи поредица прокурорски постановления от твърдения архив, който освен това съдържа и сигнали, адресирани до главния прокурор с поставена върху тях резолюция „Сарафов“, т.е. прокурорите, изготвили постановленията, и евентуално осъществилите съдебен контрол върху прокурорските актове съдии не биха могли да разгледат настоящия предмет без съмнения в тяхната безпристрастност. Иначе казано, на етапа на предпроцесуалната дейност дисквалифицирана да осъществява съответните функции на правосъдие по процесния сигнал е само тази група прокурори и съдии, която съобразно възведените твърдения, преди извършване на наказателно преследване, се определя като обект на успешно неправомерно въздействие, опорочаващо правосъдието, от страна на Борислав Сарафов и изброените лица, за които се сочи, че са били обективно свързани с него в обща престъпна дейност.

Съществено е и това, че в процесния случай прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК не е компетентен да разследва престъпления, извършени от лица извън кръга на посочените в особените правила на глава XXXIa НПК. Дали посочените материали – актове на ВСС и ВАС, а не на прокурори, респективно – не и на Борислав Сарафов, който към момент на дисциплинарните производства не е главен прокурор, т.е. не е бил и член на ВСС по право и не е имал нито инициатива, нито отношение по дисциплинарните производства – са били в архив на Петьо Петров; могъл ли е Петьо Петров обективно и законно да се снабди с тях; ако не – по какъв начин се е снабдил с тях; каква е била целта на интереса му към дисциплинарните производства и би ли могъл достъпът до материалите да обективира данни за престъпление, са въпроси, които са от компетентност на Софийската градска прокуратура или на Съдийската колегия при осъществяване на задължението ѝ да защитава индивидуалната независимост на всеки съдия. Този извод допълнително се подкрепя от факта, че в сигнала не са излагат твърдения за обективна връзка на Борислав Сарафов с тази част от т. нар. архив., нито за съществуване на личен интерес за увреждане или облагодетелстване на съдията, субект на дисциплинарното преследване.

Междувременно, преди настоящото произнасяне, е постъпило искане от Борислав Сарафов за отвод на съда. Едно от изтъкнатите в него основания е вече обсъденото – присъствието на материали от дисциплинарно производство на съдията в т. нар. архив. Второто основание е свързано с активното членство на съдията в Съюза на съдиите в България. Посочва се, че организацията е отправила декларация с искане за оставка на Борислав Сарафов, като отделно от това се твърди, че съдията е дала интервюта, в които е коментирала него и заеманата от него длъжност. Не се конкретизират интервютата, нито се посочват изразите, които според автора показват липса на независимост и/или безпристрастност по процесната преписка. Третото основание е свързано с изявление на представляващия сдружението – жалбоподател, че определението не е постановено в инструктивния срок, което дори и при най-малкото съмнение за тенденциозност, изисквало отвод на съдията.

Стриктното тълкуване на чл. 411б, ал. 1 НПК показва, че законодателят е признал законен интерес да инициират съдебен контрол върху законността на отказа да се образува досъдебно производство на евентуалния пострадал или на неговите наследници, на ощетеното юридическо лице, или на лицето, направило съобщението по чл. 209 НПК. Така законодателят е гарантирал на изброените лица правото на достъп до независим и безпристрастен съд по смисъла на чл. 6 ЕКПЧ, защото съдебният контрол е предвиден за защита именно на техни права. Поради това и тези лица имат право да поискат отвод на съдията, ако смятат, че са налице основания за това. В случая искането се прави не от

процесуалнолегитимиран да сезира съда правен субект, а от лице, което заема длъжност, обосноваваща приложението на особените правила по глава XXXIa НПК. В процесуален смисъл това лице не е страна в производството и не е субект на защита, защото функцията на защитата възниква в започнал наказателен процес едновременно с тази на обвинението, т.е. при привличането на обвиняем. Тъкмо поради това постановлението за отказ на прокурора по чл. 411a, ал. 4 НПК не е било съобщено на Борислав Сарафов и той се осведомил, както сам е посочил в искането си – случайно. Данните, на които се позовава, му станали известни от публични изяви на председателя на УС на СД „БОЕЦ“. Ако законът уреждаше защитим правен интерес на лицето, срещу което е подаден сигнал за извършено престъпление, да следи производството по сигнала и да знае неговия резултат, както и да взема отношение по въпросите на съдебния контрол, щеше да го включи изрично в кръга на процесуалнолегитимираните лица по чл. 411б, ал. 1 НПК, за да обезпечи неговата осведоменост. В случая обаче НПК го третира по същия начин, по който третира всички останали граждани, срещу които е подадено съобщение по чл. 209 НПК за извършено престъпление, когато е постановен отказ да се образува досъдебно производство (чл. 213, ал. 1 НПК). Възникването на правото на обжалване, т.е. на възбуждане на съдебен контрол, е обвързано винаги с наличието на правен интерес от постигане на благоприятен за съответния субект резултат от съдебното производство. Така например по отношение на пострадалия и ощетеното юридическо лице този интерес е обвързан с възможността им в съдебната фаза на образувано наказателно производство да встъпят като страни – частни обвинители и граждански ищци. За да се стигне до там, следва да започне наказателен процес, поради което и те имат право да обжалват преграждането на пътя на наказателното производство. Лицето, срещу което е подаден сигналът, няма защитим правен интерес в етапа на предпроцесуалната дейност, тъй като от произнасянето на прокурора да образува или не наказателно производство то не търпи ограничения, нито може да черпи права. Същевременно никому не е гарантирано право да не бъде разследван, ако има основание за това, или да бъдат събирани доказателства, свързани с негово престъпно поведение. Образуването на досъдебното производство представлява произнасяне за наличие на достатъчно данни за извършено престъпление, но не и за уличаване на конкретен извършител. Развитието на разследването може да доведе до различни резултати: да не се съберат достатъчно доказателства, че изобщо е извършено престъпление и производството да бъде прекратено; да не се съберат достатъчно доказателства, че установеното деяние е извършено виновно и производството да бъде прекратено; да се съберат достатъчно доказателства за виновността на определено лице в извършване на престъпление от общ характер, което обаче не е от кръга на тези, обуславящи приложението на глава XXXIa НПК и делото да се изпрати на компетентната прокуратура; да се съберат

достатъчно доказателства за виновността на лице, изпълняващо длъжността главен прокурор, и. ф. главен прокурор или негов заместник за извършено престъпление от общ характер. Едва при последната хипотеза би възникнал правен интерес на съответното лице в качеството вече на субект на защита да бъде информирано и да има право на жалба срещу всички прокурорски актове, които засягат основните му права.

Независимо от изтъкнатия разум на правната уредба на особените правила по глава XXXIa НПК и заложена в тях законодателна целесъобразност, искането за отвод, носещо официален щемпел на прокуратурата като институция, в което е посочено изрично, че е подадено от и. ф. главен прокурор Борислав Сарафов, е станало известно на съда преди обявяването на съдебния акт по делото. Освен че е депозирано по делото, то е адресирано и до председателя на Софийския градски съд, разпространено е и от пресслужбата на прокуратурата до медиите. В този смисъл несъмнено искането представлява публичен факт с общодостъпно за всички съдържание. При това положение, след като се поддържа, че искането изразява относими възражения срещу безпристрастността му, съдът не може да го игнорира, както не би могъл да игнорира нито едно достатъчно конкретизирано (за да е проверяемо) твърдение по този въпрос, наведено и от други лица, което му е станало известно.

Съдът намира за изначално несъстоятелно разбирането, че може да се обосновава отвод въз основа на членство в съсловна съдийска организация, създадена в обществен интерес. Без правно значение е какви позиции съсловната съдийска организация е изразявала – одобряващи или критични към дейността на административните органи в съдебната власт. Това е така, защото тези позиции не са свързани с правораздаването по конкретни дела и не обуславят интерес от тяхното решаване. Самото право на сдружаване е получило защита от най-висок нормативен порядък (Хартата на основните права на Европейския съюз, Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи, Всеобщата декларация за правата на човека, Международния пакт за граждански и политически права, Конституцията на Република България), а правото на съдиите да се сдружават е предвидено изрично в Основните принципи за независимостта на съдиите на ООН (пар. 9), Принципите от Бангалор за поведение на съдиите (принципи 4 – 6) и Всеобщата харта на съдиите, приета от МАС (чл. 3/5). Съсловната съдийска организация изпълнява важни общественополезни задачи, свързани с укрепване на ефективното самоуправление и независимостта на съдебната власт в съответствие с международноправните стандарти (достатъчно е да се спомене Становище № 23 на Консултативния съвет на европейските съдии за ролята на сдруженията на съдиите в подкрепа на независимостта на съда; в раздел III, т. 14 е посочено, че

правото на сдружаване не е само в личен интерес на съдията, то е в интерес и на цялата съдебна власт). Изразяването на каквото и да е становище на съсловната организация по въпросите, които са свързани с предмета ѝ на дейност, включително остро критични относно служебния статус на административни ръководители на съдилища и прокуратури от всички нива, не обосновава липса на безпристрастност на член на организацията, когато правораздава по дела, по които съответните административни ръководители са страни в лично качество. Ако се приеме противното, очевидно развитието на логическата верига води до абсурд, защото формално обуславя извода, че може да се смята за безпристрастен само съдия, който членува в организация, която е изразявала положително отношение към съответния административен ръководител или пък съдия, който не е изразявал никакво отношение към съответната проблематика. В преамбюла на Кодекса за етично поведение на българските магистрати, утвърден от ВСС, е прогласено, че работещите в съдебната система на Република България съдии и прокурори съблюдават правилата за етично поведение на магистратите, водени от разбирането, че те са важен фактор за формиране на по-високо обществено доверие към съдебната система; за защита правата на човека и утвърждаването на върховенството на закона; за предотвратяването и ограничаването на корупцията в системата на съдебната власт. Обявяването тъкмо на тези цели на етичната саморегулация, чиято ефективност е важно условие за защита на конституционно защитената независимост на съдебната власт, която от своя страна е обективно невъзможна без вътрешния деонтологичен коректив, недвусмислено изяснява, че дължимото етично поведение на съдиите и прокурорите е да формират и изразяват позиции по всички съществени съдоустройствени проблеми. Ето защо правораздавателната функция на никой съдия не може да бъде дискредитирана нито на основание на упражненото му право на членството в съдийска организация, нито на основание на това, че, съблюдавайки целите на етичната саморегулация, изразява остро критични позиции по въпросите, свързани със защита на съдебната независимост. Основание за отвод би било налице само в условията на чл. 29, ал. 2 НПК при доказателства за особени лични отношения между съда и лицата, срещу които е насочен сигналът, надхвърлящи обичайната колегиалност, която не само неизбежно съществува, но представлява и етичен стандарт на отношенията между представителите на съдебната власт. Аргумент в подкрепа на това тълкуване се извлича и от особената подсъдност на СГС по чл. 35, ал. 4 НПК по дела за престъпления от общ характер, извършени от всички съдии, включително тези от същия съд. Видно е, че НПК не създава презумпция за обективна заинтересованост на останалите съдии от същия съд по дела, по които е страна съдия – техен колега, защото изискванията към професионалните качества на съдията са такива, че гарантират високо ниво на лична независимост и способност от дистанцираност и обективност.

В настоящия случай не съществуват обективни данни, нито се извеждат обосновани съмнения от материалите по преписката или от самото искане на Борислав Сарафов, за близки или враждебни отношения на настоящия съдия с посочените в сигнала и жалбите прокурори или съдиите, които са се произнасяли по споменатите преписки и делата, нито съществуват данни или съмнения за подобен тип отношения между съда и Борислав Сарафов, от което следва, че не са налице и втората група основания за отвод по чл. 29, ал. 2 НПК, свързани със съществуване на обстоятелства за лична заинтересованост на съда от изхода на делото.

В искането се твърди, че съдията е давала интервюта, в които е „правила коментари и внушения, засягащи името“ на Борислав Сарафов и длъжността му. Това възражение не е конкретизирано и в този смисъл е непроверяемо. Няма цитирани интервюта и конкретни изрази, които да се твърди, че коментират длъжността на Борислав Сарафов и името му, какъвто и смисъл да е вложен в този довод. Извън всякакво съмнение е обаче, че е допустимо от етичните и съдоустройствените правила да бъде коментирано както името и длъжността на и. ф. главен прокурор, така и името и длъжността на съдията, стига тези коментари да не нарушават правилата за благоприличие, безпристрастност и независимост. Благоприличието налага не непременно изразяване на положителна оценка, а изразяване на оценка с допустими езикови средства. В случая не се твърди, още по-малко – обосновава с факти, лична заинтересованост на съдията от определен изход на настоящата форма на съдебен контрол и това е решаващото обстоятелство.

Съдът намира за неоснователен и довода, че съдията следва да се отведе от разглеждането на делото понеже не се е произнесъл в инструктивния срок. Необходимото време за произнасяне е обусловено от сложността на разглеждания предмет, която впрочем е била и съобразявана и от зам.-главен прокурор по искане на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК за удължаване на срока на предварителната проверка по реда на чл. 145, ал. 2 НПК. Макар прокурорът с особена компетентност да не е следвало изобщо да отправя такова искане до ръководството на ВКП по съображения, които съдът ще развие по съществото на настоящото произнасяне, удовлетворяването на искането му от страна на зам.-главния прокурор демонстрира признание за сложността на предмета на разглеждане. Наред с това, следва да се отчете не само това, че към сигнала е приложен оптичен носител (СД), който съдържа 413 файла, но и фактът, че за да се твърди тенденциозност на забавянето, следва да се изтъква, че съдията, макар да не е имал работа по други дела, предхождащи настоящото или изискващи приоритетно произнасяне, в закрито или открито съдебно заседание, е

бездействал. Такива твърдения не се правят, навярно защото са неверни, а основанието за отвод е формулирано в най-общ и условен порядък.

Поради изложените съображения съдът намира, че в случая липсват както обективни, така и субективни основания за отвод, доколкото не възникват съмнения, изводими от обективни данни, че не може да осъществи пълноценно съдийската си функция като лице, чуждо на материалноправните отношения, предмет на прокурорската проверка.

На следващо място съдът намира за несъмнена и компетентността на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК да се произнесе по сигнала, станал основание за започване на проверката. В сигнала се твърдят данни за престъпления, извършени от лице, което е от кръга на тези, които обуславят особената компетентност по реда на глава XXXI НПК. Видно от публичнодостъпната информация на кадровия орган на прокурорите и официалния сайт на прокуратурата, Борислав Сарафов преди да бъде определен за и.ф. главен прокурор с решение на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет (ПК) по Протокол № 21/16.06.2023 г. е заемал длъжността директор на Националната следствена служба, който съгласно чл. 150, ал. 1 ЗСВ е и заместник на главния прокурор по разследването. В този смисъл и преди определянето му от ПК за временно изпълняващ функциите на главен прокурор след предсрочното прекратяване на мандата на титуляра, и след евентуалното определянето на нов и.ф. главен прокурор с решение на ПК, докато изпълнява длъжността заместник главен прокурор по разследването, Борислав Сарафов продължава да бъде лице от кръга на посочените на основание чл. 411з НПК.

Същевременно за яснота следва да бъде уточнено и следното. Действително след изтичане на предвидения в чл. 173, ал. 15 ЗСВ шестмесечен срок, в който едно и също лице може да изпълнява функциите на главен прокурор, Борислав Сарафов вече не може да изпълнява функциите, за които е бил определен с решение на ПК. И това правно положение не се влияе от факта, че времевото ограничение (шестмесечният срок) е въведено с изменението на закона след решението на ПК за определянето на и. ф. главен прокурор, защото цитираната нормата запазва юридическия характер на факта, който се е реализирал преди нейното влизане в сила (определянето на и. ф. главен прокурор), но преурежда неговите правни последици.

За приложимостта на особените правила е съществено обаче не това, че Борислав Сарафов вече не може да осъществява правомощията, които се включват в обхвата на компетентността на главния прокурор, а фактът, че формално Борислав Сарафов продължава да е част от кръга на лицата по гл. XXXIа НПК по силата на акта на назначението си от страна на ПК до

определянето на нов изпълняващ функциите на главен прокурор с решение на ПК. Последното е ясно изводимо на основата на телеологичното тълкуване на особените правила за разследване на престъпления, извършени от главни прокурори и заместници на главните прокурори. Именно служебният статус на Борислав Сарафов, който се определя от административните актове на конституционно компетентния по този въпрос орган – ВСС, е обстоятелството с правно значение, защото служебното положение на главния прокурор в системата на прокуратурата в решението по делото Колеви е прието като пречка за провеждане на обективно наказателно преследване срещу него, когато са налице основания за такова.

Точният смисъл на правната уредба, която урежда функционалната особена компетентност и служебния статус на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК, се извежда недвусмислено, като се изхожда от вложената законодателна целесъобразност да бъде изпълнено осъдителното решение на ЕСПЧ срещу българската държава по делото Колеви чрез създаване на ефективен правен ред за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор. Това изпълнение не означава нищо друго освен създаване на съдоустройствени и процесуални гаранции за равно третиране на всички граждани, за които има достатъчно данни, че са извършили престъпление, включително за тези, които са на длъжност главен прокурор или са негови заместници. Особената компетентност не означава различна възискателност, когато се решават въпросите за провеждане на наказателно преследване, а тъкмо напротив – осигурява еднаква възискателност, която не се влияе от това, че лицето, за което са постъпили данни за извършено престъпление, ръководи централизираната йерархична институция на всички прокурори. Впрочем актуална фактическа илюстрация за основанията на законодателната целесъобразност да се създадат особени правила е и избраният способ за разпространение на коментираното вече искане за отвод. То не е подадено като лично действие на физическо лице, а носи всички официални белези на ангажираност на цялата институция – печат на прокуратурата, разпространение чрез нейната пресслужба. Очевидно тази ангажираност е резултат на служебния статус на главния прокурор, такъв, какъвто той е определен с административния акт на ПК.

Тъкмо поради отчетените в решението Колеви срещу България особености на модела на управление и функциониране на прокуратурата е предвидена специфичната институционална самостоятелност на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК, който разполага с пълния обем на процесуална компетентност на всеки прокурор, но макар да се назначава от кадровия орган на прокурорите с институционални гаранции за индивидуална независимост (съдия, определен по реда на чл. 112, ал. 6 ЗСВ), подлежи на процесуален контрол само

по реда на глава XXXI "а" на НПК, „Особени правила за разглеждане на дела за престъпления от общ характер, извършени от главния прокурор или от негов заместник“.

Това означава, че органите, които могат да контролират дейността му, независимо дали тя е извършена преди да вземе решение да образува или не досъдебно производство или в рамките на образувано досъдебно производство, са изрично посочените в цитираната глава. Това са съдът, който осъществява съдебен контрол върху отказа да се образува досъдебно производство, върху прекратяването на наказателното производство, върху основателността на отвода или самоотвода на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор, и на контролиращия го прокурор, както и прокурорът, осъществяващ вътрешноинституционален контрол върху действията на прокурора по разследване срещу главния прокурор, включително проверяващ ефикасността и ефективността на разследването.

Поради това и прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК не е следвало да отправя искане за удължаване на срока за извършване на проверката по чл. 145, ал. 2 ЗСВ до заместник на главния прокурор, който не е от кръга на органите, разполагащи с процесуална власт да контролират дейността му. Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗСВ проверката, която прокурорът може да извърши в изпълнение на законните му функции се осъществява в двумесечен срок, който при необходимост може да бъде удължен еднократно от административния ръководител на съответната прокуратура с един месец. В случая прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е приложил несъвместима аналогия на закона, като е приел, че споменатият ред е приложим за него и съответно, фактически, с обосноваване на искането за удължаване на срока, е предоставил на заместника на и. ф. главен прокурор достъп до материалите по преписката. Това действие не съответства на целта на създадените особени правила, доколкото не обезпечава институционалната дистанция на прокурора с особена компетентност от кръга на лицата, които той има правомощие да разследва.

Лесна илюстрация на несъвместимата аналогия се извежда на плоскостта на логическата техника за довеждането на приложението ѝ до абсурд (*reductio ad absurdum*), в случай че при отправяне на такова искане, заместникът на главния прокурор не разреши удължаване на срока на проверката. При това положение би се достигнало до ограничаване на суверенната компетентност на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК да прецени дали да образува досъдебно производство срещу административния ръководител на съответния заместник, въпреки че не е извършил проверката, която сам е намирал за абсолютно необходима, за да прецени дали действително са налице достатъчно данни за извършено

престъпление. Точният разум на правната уредба на особените правила несъмнено изключва възможността лицата, които могат да бъдат разследвани, да имат достъп до материалите по разследването и да могат да блокират неговия ход.

Изтъкнатите съображения в случая се излагат не само като правен контекст, в рамките на който следва да се извърши цялостната преценка на правилността на конкретното обжалвано постановление по чл. 411б, ал. 1 НПК, но и защото имат конкретно значение за оценяване на законосъобразността на част от изискванията, с които прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е натоварил подателя на сигнала. В постановлението е посочено, че авторът на сигнала не е предоставил информация за лицето, от което е получил документите, за които твърди, че са били във фактическа власт на Петьо Петров. Видно е действително, че Георги Георгиев в дадените от него сведения пред разследващ орган не съобщава данни за самоличността на това лице, като пояснява, че изпитва притеснение за неговата сигурност. Без съмнение това е затруднило разследването, но не е нито непонятно действие от страна на представителя на подателя на сигнала, нито е непреодолимо препятствие пред разследващите. Георгиев е съобщил, че са му станали известни данни за това, че човекът, който му е дал документите, е в опасност, поради което Георгиев си е позволил да подаде сигнала едва след като източникът е заминал в чужбина. Вярно е, че гражданите са длъжни да предоставят информацията, която им е известна, за извършени престъпления и не могат да затайват истина пред надлежен орган на власт с разследващи функции, но също така не може да бъде игнорирано, че ако са верни твърденията в сигнала за извършени престъпления от споменатите лица, заемащи най-високи държавни длъжности, Георгиев и неговият източник биха могли да изпитват основателен страх за здравето и живота си, тъй като източникът на тяхната застрашеност произтича от самата държавна власт. От друга страна е видно, че сигналът съдържа твърдения за и. ф. главния прокурор, свързани с престъпление, а същевременно прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е поискал от неговия заместник удължаване на срока на разследването. Дори фактически да не е осигурен достъп на заместника до материалите по делото, влизането в служебни отношения и докладването на сложността на разследването е акт, който не повишава доверието на гражданите в дейността на прокурора с особена компетентност по глава XXXIа НПК. Упражняването на процесуалната власт на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК следва да бъде съобразено с необходимостта, която е довела до създаването на правния институт, и видимо трябва да демонстрира сериозност и обективност на занятието му, за да се постигне целта му. След като източникът на информация на Георгиев е получил данни, че е застрашен, прокурорът е следвало да предложи и осигури подходяща форма на защита и едва тогава, след като е

сигурен в нейната ефикасност, да предяви претенции за установяване на самоличността на лицето (не непременно по явен начин) и да премине към неговия разпит.

Както беше посочено, в сигнала се твърди, че на прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК се предоставя препис от архив на Петьо Петров, наричан в сигнала с публично разпространеното прозвище Петьо Еврото.

Представени са множество документи от различен характер, като се твърди, че те могат да изяснят връзки между споменатия създател на т. нар. архив Петьо Петров и и. ф. главен прокурор Борислав Сарафов и депутата Делян Пеевски, т.е. независимо че съдържанието на сигнала може да се приеме за декларативно, както е посочил прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК, в него достатъчно ясно е заявено, че данните за извършени престъпления се извеждат, след като се анализират логическите връзки между документите и обективната възможност да попаднат у лице, което не е техен автор и не е орган на съдебна власт.

Също така достатъчно недвусмислено се разбира и това, че тези документи следва да бъдат анализирани не само на плоскостта на връзката помежду им, но и на плоскостта на връзката с публично разпространена относима информация. Без претенции за изчерпателност като такава информация могат да бъдат оценявани данните за: – съществуването на ресторант „Осемте джуджета“; – обективната връзка на ресторанта с Петьо Петров и Любена Петрова; – публично разпространените твърдения, че ресторантът е бил място за нерегламентирано уговаряне на въздействие по дела и за натиск върху определени лица; – посещенията на Борислав Сарафов в ресторанта и срещите му с Петьо Петров; – видеозаписите, за които се твърди, че обективират среща на Петьо Петров и българския европейски прокурор Теодора Георгиева със съмнения за влияние на Петров за избора на нейната номинация от ПК на ВСС; – публичното изявление на Теодора Георгиева, че е била заплашвана от Делян Пеевски и разпространението на споменатите видеозаписи след това; данните за съпричастие на Любена Петрова в организиране на протести пред сградата на ВСС по чувствителни теми за правосъдието и определени съдии; твърденията за връзката на някои от тях с главния прокурор и депутата Пеевски и др.

На следващо място от сигнала става ясно, че документите от т. нар. архив, освен че трябва да се анализират помежду им и заедно с публично достъпната относима информация, е необходимо да бъдат логически съотнесени и към резултатите от предходните проверки, извършени от прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК, включително тази по прекратено досъдебно производство за получени

възнаграждения от син и бивша съпруга на Борислав Сарафов, получени от фирми, които се твърди в сигнала, че са свързани с Бойко Борисов и Делян Пеевски, а трудовоправните отношения са използвани формално като привидно правно основание за изплащане на суми, предназначени всъщност за главния прокурор. Както чл. 411б, ал. 5 НПК припомня, потвърждаването на постановлението за отказ да се образува досъдебно производство от съда не е пречка за образуване на досъдебно производство, ако се установят нови обстоятелства. В този смисъл в процесното постановление прокурорът е следвало да извърши проверката, посочена по-горе, дали анализът на новопредставените документи и останалите релевантни данни не установяват логическа връзка помежду си, която да дава посока за събиране на нови данни за престъпление.

На следващо място, отново достатъчно ясно се извежда, че проверката се изисква да извърши преценка на изброените по-горе източници на информация и във връзка с конкретен сигнал за извършени престъпления при провеждане на обществени поръчки в НКЖИ, като се анализират и поредица прекратени наказателни производства или отклонени наказателни производство (с постановен отказ от образуване).

Видно от обжалваното постановление, прокурорът с особена компетентност по чл. 411а, ал. 4 НПК не е извършил пълен анализ в нито едно от тези направления, което е достатъчно, за да се приеме, че отказът е постановен преждевременно, т.е. в противоречие с процесуалните изисквания прокурорът в пределите на своята компетентност да вземе всички мерки, които му позволяват да установи истината за проверяваните събития.

Първо прокурорът е ограничил необосновано проверката само да една част от сигнала – за преценка на това дали са налице данни за престъпления в НКЖИ, но и в този ограничен обхват е свел проверката до прочит на приложените документи и до своеобразен разпит на Георги Георгиев, от когото се е искало повече, отколкото е оправдано – да конкретизира схемите за извършване на престъпления, след като още от сигнала е ясно, че той не е в състояние да направи това. Самият прочит на документите като първоначален етап на аналитична дейност също не може да бъде проверен от съда, защото в постановлението липсват мотиви в тази насока, които да позволяват проследяването на начина на формиране на вътрешното убеждение на прокурора да приеме, че тези документи не допринасят за изясняване на въпроса има ли достатъчно данни за извършено престъпление от и. ф. главен прокурор.

Действително изискани са справки за водените производства във връзка с дейността на НКЖИ и са изброени постановленията за прекратяване на

наказателни производства и за отказ от образуване, а по едно наказателно производство, приключило с влязъл в съдебен акт по същество, е направена известна конкретизация срещу кого е водено с посочване на правната квалификация на престъпленията, за които тримата подсъдими са били признати за виновни.

Подобна проверка несъмнено е следвало да бъде извършена, но тя е само начална стъпка от необходимото изследване, за да се прецени дали има данни за твърдените престъпления – осуetyаване на правосъдието под въздействие на и. ф. главен прокурор, за да бъде укрита ролята на депутата Делян Пеевски в схема за източване на публични средства, предвидени за поддържане и развитие на железопътната инфраструктура, в нарушение на правния режим на обществените поръчки и чрез насочване на парите към изпълнители – търговски дружества, свързани с Делян Пеевски. След като се твърди превратно правосъдие по преписките и делата за дейността на НКЖИ, т.е. че воденето на прокурорските проверки или досъдебни производства е било само формална привидност, зад която се крият престъпления по служба или корупционни престъпления, проверката не е могла да се ограничи с констатацията, че са постановени постановления от различни прокурори.

Практически предпроцесуалната дейност изисква за начало не да се прочетат постановленията по изброените прокурорски преписки, а да се анализират целите преписки, за да се установи дали има данни за съществени непонятни отклонения от законосъобразното водене на подобен тип разследване и от обичайната практика по администрирането му; за произнасяне без правно основание, което е увреждало правни субекти; за насочване на разследването в една посока с игнориране на всички възможни други версии, за които е имало данни; за допускане на необясними грешки при събирането на доказателства или при отказа да бъдат събрани; за превратното им анализиране до степен на изопачаване или изцяло подменяне на действителния им смисъл (така те могат да се отграничат и от допусканите типични процесуални грешки) и т. н. Оттук насетне, ако бъдат установени недостатъци в изтъкнатия смисъл, проверката следва да продължи, като бъде изследвана дали действията или бездействията се дължат на непознаване на закона, или се наблюдава двоен стандарт при осъществяване на едни и същи правосъдни функции. По-нататък следва да се провери дали методите и способите, констатирани като незаконосъобразни и нетипични за практиката на съответния магистрат, разгледани комплексно с процедирането по другите преписки, не показва логическа взаимовръзка, която да сочи на преднамереност за облагодетелстване или за увреждане на конкретни правни субекти.

След това анализирането на поредицата евентуални процесуални и административни нарушения или необясними сериозни отклонения от обичайната практика, отново разгледани комплексно и във връзка с някои от документите, представени от сигналподателя, може да доведе до заключението, че естеството им изключва разумна възможност те да се продиктувани от незнание или обикновено процесуално или материалноправно недоглеждане и опущение.

В тази насока следва да бъде ясно дефинирана правната рамка, в която е допустимо да бъдат проверявани действия, извършени от прокурор или съдия по служба в рамките на конкретни наказателни производства, за да не се превърне проверката в незаконна намеса, уязвяваща независимостта им. Действително в работата си по делата прокурорите и съдиите се ползват със защитата на функционалния им имунитет по чл. 132, ал. 1 Конституцията на Република България, което означава, че те не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Това означава, че за да започне наказателно преследване по повод или за прокурорски и съдопроизводствени действия, следва да се навеждат достатъчно данни не само че действията на съответния магистрат са незаконосъобразни, но и че тяхната незаконност не произтича от незнание на закона (споменатата „грешка в закона“), а представлява недобросъвестно и преднамерено умишлено нарушаване на служебните задължения – по чл. 3 от ЗСВ (при постановяване на актовете си да се основава на закона и събраните по делото доказателства) и по чл. 4 от ЗСВ (да изпълнява функциите си безпристрастно), което същевременно осъществява състав на престъпление, т.е. необходимо е да се твърди преднамерена престъпна неправомерност, която по същество представлява акт на произвол, а не форма на правосъдие. В тази насока би могла да бъде полезна за ориентир на разследването дисциплинарната практика на ВАС по делата за дисциплинарни нарушения по чл. 307, ал. 4, т. 5 ЗСВ, които са били приети за прояви на превратно правосъдие.

Поради това съдът намира за основателно оплакването в жалбата, че цитираните от прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК прокурорски произнасяния (и за НКЖИ, и за двете фирми, които се сочи, че са изплащали на близки на Борислав Сарафов значителни суми на привидно правно основание), не го освобождават от задължението да провери отново твърденията за корупция и злоупотреба с власт в контекста на новите данни и наведените от сигналподателя връзки с друга публично достъпна информация.

Доколкото извън посочените по-горе постановления по прокурорски преписки и съдебни актове по едно наказателно производство – всички, свързани с дейността на НКЖИ, в обжалвания отказ да се образува досъдебно производство не са обсъждани други данни, включително не са обсъждани и материалите от твърдения архив на Петьо Петров, няма изложени проверяеми за обоснованост и законосъобразност доводи на прокурора относно правното значение на приложените сигнали до главния прокурор от различни граждани (от Николай Стайков, от Николай Стайков и още 12 граждани, от С. Кържев), които твърдят данни за престъпления, свързани с КТБ, Цветан Василев, Делян Пеевски, финансирането на „Балканска медийна компания“, „Нова българска медийна група“ и дъщерните им дружества, Петьо Петров. Върху сигналите има печати на прокуратурата, резолюции, включително резолюции с ръкописен текст: „Г-н Сарафов“ с дати 19.05.2014 г., 26.02.2014 г., 10.09.2013 г. Извън компетентността на съда е да изяснява какво е значението на тези обстоятелства, но е негово правомощие да констатира липсата на техния анализ.

В постановлението всъщност няма фактология по нито един от въпросите по сигнала, поради което и изложените в него правни съображения не могат да бъдат други освен общи, съответно позволяват да бъдат квалифицирани понастоящем като произволни, защото са непроверяеми. Съдът в настоящата форма на съдебен контрол не изпълнява функциите на горестоящ прокурор и не може да извърши проверката, която прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК е следвало да направи. Както беше посочено вече, съдът не може да преодолее липсата на мотиви на прокурора, като за първи път в контролното производство изложи свои – за установените факти и за правното им значение, още повече че дължимата проверка е в самото си начало. Противното би означавало противоконституционно изземване на компетентността на прокурора. Правомощията на съда в тази форма на съдебен контрол са свързани с извършване на оценка дали изводите на прокурора почиват на верен и пълен анализ на събраните данни, без да е допуснато изопачаване на смисъла им или превратно тълкуване. За да се стигне на този тип анализ обаче, се изисква преди това да бъде установено, че е проведено обективно, всестранно и пълно предпроцесуално обследване (каквото е проверката по чл. 145, ал. 1, т. 2 НПК), т.е. че са взети всички мерки, които могат да установяват достатъчно данни за престъпление.

В процесния случай, както беше изтъкнато, прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК, първо, необосновано е стеснил обхвата на проверката, като не е анализирал съобразно точния му смисъл съдържанието на сигнала и не е изложил никакъв анализ на материалите от т. нар. архив; второ – не е изчерпал процесуалните възможности да установи кой е съхранявал документите; не е

извършил логическа оценка на селекцията на документите – по кои въпроси и с какъв произход са, имат ли връзка документите (или част от тях) с главния прокурор или негов заместник. Прокурорът е следвало да направи това, за да продължи проверката с анализ на данните по изложената по-горе методологическа матрица с изследването на логическите връзки между всички материали от архива, прокурорските преписки и достъпните публични източници на относима информация. Това е била изискуемата последователност от действия, която проследена словесно в мотивите на прокурорския акт, би позволила да стане ясен пътят на формиране на вътрешното убеждение на прокурора за релевантните факти и за приложимото материално право. Липсата на мотиви по основните въпроси, с които прокурорът е бил сезиран, е съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК, то е от категорията на абсолютните, което винаги представлява основание за отмяна на немотивирания проверяван акт. В този смисъл няма място за разграничение между процесуалните изисквания към съдържанието на постановлението на прокурора с особена компетентност по глава XXXIa НПК и съдебните актове, защото и постановленията, и съдебните решения следва да бъдат постановявани в пълно съответствие с основните принципи в общата част на НПК.

С оглед всички изложени съображения съдът намира, че постановлението е постановено в нарушение на чл. 14, ал. 1 НПК, доколкото прокурорът е отказал да образува досъдебното производство преди да положи всички дължими и обективно възможни усилия, за да разбере твърдят ли се данни за извършено престъпление от неговата компетентност. Поради това жалбата срещу него е основателна и отказът следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

След връщане на делото прокурорът по чл. 411a, ал. 4 НПК следва да съобрази, освен изложените по-горе методологически насоки, и направените искания в жалбата, които по същество са насочени към това да улеснят усилията му за рационализиране на дейността на проверката и изискват демонстриране на разбиране за сериозността на компетентността му – и като обхват на правомощия и като възможни резултати. Дали тези извършените допълнителни действия ще са годни да установят данни за престъпления, извършени от лица по глава XXXIa НПК, или за престъпления, които следва да се разследват по правилата на общата предметна и териториална компетентност на прокурорите, е вторичен въпрос. Той може да бъде решен само след като бъдат анализирани представените документи и бъдат проверени данните за обществените поръчки в периода, посочен в приложения сигнал от сдружение „Коалиция за устойчиво развитие“, представлявано от Дончо Иванов, с печат на регистратура на СГП от

27.06.2014 г., като се изследва връзката на Борислав Сарафов с водените наказателни производства, съответно отклонените такива с постановяване на отказ от образуване на досъдебното производство. На тази основа може да се даде впоследствие и обоснован отговор, чиято правилност впоследствие да е възможно да бъде проверена, за това дали е необходимо да бъдат разпитани: длъжностните лица от НКЖИ; участниците в обществените поръчки; прокурорите и служители на МВР, споменати в документите, предоставени от ГД „БОЕЦ“ относно това указван ли им е натиск и. ф. главния прокурор; Ахмед Доган, Цветан Василев и комисар Борислав Александров, които според сигнала били използвани от Делян Пеевски във връзка с възлагане на обществени поръчки; Иван Гешев и Сотир Цацаров – за да се установи дали им е била известна информация за връзка между Борислав Сарафов, Делян Пеевски и Петьо Петров; Любена Петрова, Илия Златанов и Теодора Георгиева за връзката на Б. Сарафов с П. Петров и за това дали им е известно Б. Сарафов да е оказвал натиск върху прокурори и разследващи.

Естеството и съдържанието на сигнала е такова, че изисква, както вече беше посочено, прокурорът по чл. 411а, ал. 4 НПК да провери дали приложените материали действително са били част от архив на Петьо Петров, като се съобрази основното правно положение, въведено в чл. 14, ал. 2 НПК, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. В тази насока е възможно да бъдат събрани свидетелски показания (на Георги Георгиев, на лицето, което му е предало архива след осигуряване на необходимите мерки за неговата защита, на Любена Петрова, на прокурорите, автори на постановления и т.н.), да бъдат изготвяни графологически експертизи на подписи и резолюции върху документите. Необходимо е да бъде даден отговор и на въпроса могат ли тези постановления да се намират в трети лица и ако да – в кои, на какво фактическо и правно основание.

Необходимо е да бъде даден отговор от прокурора по чл. 411а, ал. 4 НПК след събиране на необходимата информация и относно това дали представеният архив и наведената допълнителна публично разпространена информация изискват преосмисляне на изводите му, направени в рамките на друго производство, че „Елидикс“ ООД и „Юнион Ивкони“ ООД са плащали дължими суми на близките на Борислав Сарафов по действителни трудови договори с реално изпълнение, като бъдат изложени мотиви защо приема за неоснователни твърденията, че тези суми са били достигнали до и. ф. главен прокурор чрез подставени лица и на привидно правно основание.

Мотивиран от изложено, съдът на основание чл. 411б, ал. 4 НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ постановление от 17.06.2025 г. на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор, за отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 6/2025г. на ВКП.

ВРЪЩА преписката на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор за изпълнение на задължителните указания, посочени в мотивите на определението.

Определението е окончателно.

СЪДИЯ:

